

РЕШЕНИЕ

№ 17803

гр. София, 11.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

**ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова
Ася Тодорова**

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8090** по описа за **2025** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Ж. А. Д., подадена от адв. П., срещу Решение № 2605/11.07.2025 г., поправено с Протоколно решение № 850/26.01.2026 г., постановено по АНД № 3588/2025 г. по описа на Софийски районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление. Претендират се разноски за разглеждането на делото пред всички съдебни инстанции.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. П.. Иска се касационната жалба да бъде уважена. Представя писмени бележки.

Ответникът – началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“, в писмени бележки, подадени от юрк. П., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираните адвокатски възнаграждения.

В съдебно заседание ответникът не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е основателна.

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 24-4332-011420/28.05.2024 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на Ж. А. Д. за нарушение на чл. 103 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ на основание чл. 175, ал.1, т. 4 ЗДвП (ред. бр. 41 от 10.05.2024 г., в сила от 10.05.2024 г.) са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 150 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за един месец.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

По данни на пеши патрул 104 на 11.05.2024 г., около 23:50 ч. в [населено място], по [улица] посока на движение от [улица] към [улица], в лявата лента на булеварда, Ж. А. Д. е управлявал лек автомобил „Пежо 208“ с ДК [рег.номер на МПС]. Свидетелят М. Ц., облечен в полицейска униформа и светлоотразителна жилетка, подал сигнал за спиране със стоп плака образец на МВР и фенерче, докато до автомобила на Ж. А. Д. в дясна лента се е движила друга кола. Д. не е спрял и продължил движението си. По-късно водачът е спрял на [улица]. Поради това е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 1243836/12.05.2024 г. Срещу АУАН е подадено възражение от 13.05.2024 г., в което Ж. А. Д. е заявил, че при движението с автомобил с рег. [рег.номер на МПС] на процесните дата и час е забелязал мъж в светлоотразителна жилетка в близост до бордюра на булеварда и е намалил скоростта си. Колата, която се движела в негово дясно, също намалила скоростта си, тъй като мъжът в светлоотразителната жилетка бил близо до нея. В задното си огледало видял, че колата намалява, за да спре. След като паркирал на [улица] до него спряла цивилна кола, от която излязъл униформен полицай. Последният го попитал защо не е спрял, а Д. попитал кога и как са искали да го спрат, тъй като не видял полицейска кола или подаден сигнал, че трябва да спре. Въз основа на АУАН е издадено процесното НП.

Пред въззивния съд са разпитани свидетелите С. П., актосъставител, и М. Ц., служител на наряд 104. СРС е кредитирал показанията на свидетеля М. Ц. като достатъчно ясни, последователни и изчерпателни.

За да потвърди НП, въззивният съд е приел, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Решението на СРС е неправилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка.

Основателни са доводите на касатора, че при постановяване на решението СРС не е обсъдил всички наведени от него доводи за несъставомерност на деянието.

Съгласно чл. 103 ЗДвП при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. Безспорно водачите на ППС са длъжни да изпълняват разпорежданията на контролните органи. Тези разпореждания обаче следва да са съобразени с обективната обстановка и да са дадени по ясен и несъмнен начин, който позволява на водачите да ги възприемат и да ги изпълнят безопасно. В случая се били налице обстоятелства, пряко влияещи върху възможността на касатора да види и възприеме подадения сигнал. Установи се по делото, че сигналът за спиране на управляваното от касатора МПС е подаден в тъмната част от денонощието от полицай – пеши

патрул, когато на двулентовото пътно платно е имало два успоредно движещи се автомобили, при липса на явни признаци за нарушение. Касаторът се е движил в лява лента, а полицейският служител се е намирал в близост до бордюра на дясната лента на пътното платно. При наличието на друг автомобил, движещ се между Д. и полицейския служител, в 23:50 ч. касаторът е обективно възпрепятстван да възприеме подадения сигнал. Че не е възприел подадения сигнал се потвърждава както от възраженията срещу АУАН, така и от свидетелските показания на свидетеля М. Ц.- полицейският служител, подал сигнала за спиране /л. 37 от АНД № 3588/2025 г. на СРС/. В тежест на наказващия орган е да установи и докаже наличието на всички релевантни за съставомерността и индивидуализацията на деянието факти и обстоятелства, които обуславят административнонаказателната отговорност. В случая от събраните по делото писмени и гласни доказателства описаната в съставения АУАН и в издаденото въз основа на него наказателно постановление фактическа обстановка се явява недоказана от субективна страна. Установените факти не сочат по несъмнен начин наличието на виновно поведение на водача на МПС. Като не е извършил цялостна и правилна преценка на установените в хода на съдебното следствие факти и е потвърдил НП, въззивният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено. На основание чл. 222, ал.1 АПК следва да се постанови друго, с което НП да бъде отменено.

При този изход на делото основателно е искането на касатора за присъждане на сторените разноски при разглеждането на делото пред всички съдебни инстанции. Претендират се разноски в размер на 600 лева за производството по АНД № 10565/2024 г. на СРС, 600 лева за производството по КАНД № 436/2025 г. на АССГ, 600 лева за производството по АНД № 3588/2025 г. на СРС, 250 лева допълнително възнаграждение на основание чл. 14, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа по АНД 3588/2025 г. на СРС и 500 лева за производството пред настоящата инстанция. Касационната инстанция намира направеното възражение за прекомерност за основателно и счита размерите за адвокатските възнаграждения по АНД № 10565/2024 г. на СРС и АНД № 3588/2025 г. на СРС за завишени. С оглед фактическата и правна сложност на спора, разглеждането му на 4 съдебни инстанции и проявената процесуална активност на адвоката настоящият съдебен състав намира, че справедливият размер на адвокатския хонорар за всяка инстанция следва да е 500 лева или 255, 65 евро. По КАНД № 436/2025 г. на АССГ действително сторените разноски за били в размер на 500 лева /л. 11 от посоченото дело/, поради което следва да бъдат присъдени в този размер. Дължат се и сторените разноски на основание чл. 14, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. в размер на 250 лева или 127, 82 евро. Общият размер дължимите разноски възлиза 1150, 42 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ АПК и чл. 222, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав
РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2605/11.07.2025 г., поправено с Протоколно решение № 850/26.01.2026 г., постановено по АНД № 3588/2025 г. по описа на Софийски районен съд, и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 24-4332-011420/28.05.2024 г., издадено от началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Ж. А. Д. разноски в общ размер на 1150, 42 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

